

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Písku rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Ivanou Průšovou jako samosoudkyní v právní věci

žalobce:

[redacted], narozený dne [redacted],
bytem [redacted]
zastoupeného advokátem Karlem Hůzlem,
sídlem Velké náměstí 143, 386 01 Strakonice

proti

žalované:

Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti,
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o zaplacení 170 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci 170 000 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 41 161 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.
- III. Žalobci **se vrací** ze složené zálohy na náklady důkazu částka 234 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal proti žalovanému zaplacení celkem částky 224 422,65 Kč s odůvodněním, že proti němu bylo vedeno trestní řízení na základě dvou usnesení o zahájení trestního stíhání vydaných Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, Územním odborem Písek, oddělením hospodářské kriminality, Službou kriminální policie a vyšetřování Písek, a sice na

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Lajtová.

základě usnesení ze dne 13. 12. 2013 vydaného pod č.j. KRPC-123831-61/TČ-2013, a na základě usnesení ze dne 17. 3. 2014 vydaného pod č.j. KRPC-123831-105/TČ-2013-020581. Trestní stíhání bylo vedeno proti žalobci a dalším spoluobviněným pro zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství s dalšími spoluobviněnými. Žalobce podal proti oběma usnesením o zahájení trestního stíhání stížnost, přičemž však obě stížnosti byly jako nedůvodné zamítnuty. Následně v průběhu trestního řízení proběhly vyšetřovací úkony, kterých se účastnil žalobcův obhájce, po skončení přípravného řízení byla na žalobce a další spoluobviněné podána obžaloba. Následně po provedených hlavních líčeních před Okresním soudem v Písku byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 8. 9. 2015 č.j. 2 T 210/2014 zproštěn obžaloby a zprošťující rozsudek pak byl potvrzen usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočka Tábor ze dne 10. 3. 2016 č.j. 14 To 26/2016, přičemž právní moc tohoto potvrzujícího usnesení nastala dne 10. 3. 2016. Žalobce v průběhu trestního řízení vynaložil na nákladech na svoji obhajobu celkem 54 422,65 Kč a tuto škodu respektive nárok na náhradu této škody uplatnil u žalovaného. V žádosti o úhradu nákladů na obhajobu, která byla žalovanému doručena dne 25. 4. 2016, žalobce uplatnil dále též nárok na peněžité zadostiučnění za nemajetkovou újmu, která mu nedůvodným zahájením trestního stíhání proti jeho osobě vznikla, když tím došlo k citelnému zásahu do jeho ústavně garantovaných práv. Žalobce byl především ohrožen trestem odnětí svobody v rozpětí od 2 do 8 let. Trestní stíhání trvalo poměrně dlouhou dobu, a sice od 13. 12. 2013 do 10. 3. 2016. Takto neoprávněně vedené trestní stíhání mělo závažné dopady do osobní sféry žalobce, neboť došlo k závažnému narušení jeho psychiky, k narušení rodinných vztahů mezi ním a jeho manželkou jakož i dalšími nejbližšími příbuznými, zejména vztahy ke spoluobviněným, kterými byli žalobcův bratr a otec. Také byla značně snížena žalobcova důstojnost a vážnost právě vzhledem k právní kvalifikaci jeho jednání, okolnostem a prostředím, ve kterém se pohyboval a pohybuje, a ve kterém podnikal a byl zaměstnán. Veškeré tyto zásahy měly závažné dopady do jeho osobní sféry, které přetrvávají i po skončení trestního řízení zprošťujícím rozsudkem. Zahájení trestního stíhání žalobcem otřáslu, celou záležitost od počátku snášel velmi špatně, neboť nebyl dosud trestně stíhán a byl osobou naprosto bezúhonnou, když navíc byl přesvědčen, že se žádné trestné činnosti nedopustil. Velmi negativně na něj působilo rovněž to, že jeho argumentace použitá ve stížnostech proti usnesení o zahájení trestního stíhání byla odmítnuta jako nedůvodná. Po celou dobu trestního řízení prožíval útrapy značné intenzity, které se zvyšovaly zejména v období a v souvislosti, kdy byly nařizeny jednotlivé úkony trestního řízení, jichž se zúčastňoval, případně byl zastupován zvoleným obhájcem. Žalobce prožíval strach a obavy z případného odsouzení a to eventuálně i k nepodmíněnému trestu odnětí svobody vzhledem k sazbě odvíjející se od právní kvalifikace jeho jednání, jakož i z obavy z toho, že pro případ odsouzení mu bude uložena povinnost k náhradě škody, která přesahovala částku 3 000 000 Kč. Obava z výsledku trestního řízení a odsouzení včetně hrozící povinnosti k náhradě škody velmi silně zasáhla do jeho rodinných vztahů a soužití s manželkou, když manželství bylo uzavřeno v září roku 2012 a v roce 2013 se žalobci narodilo dítě. Žalobce se svojí manželkou velmi těžce prožívali nejistotu. Původně měli v úmyslu si vzít hypotéku a pořídit si vlastní bydlení, když před zahájením trestního stíhání žili v nájemním bytě, avšak nemohli riskovat, že budou muset v případě odsouzení splácet škodu. Finanční situace rodiny byla zatěžována také tím, že žalobce musel platit náklady obhajoby, ačkoli jeho příjem nebyl nijak vysoký, když dosahoval přibližně 23 000 Kč měsíčně a manželka byla na mateřské dovolené. V důsledku napětí vznikaly mezi manželi konflikty a hádky, manželé nemohli žít normálním způsobem, nemohli trávit klidnou dovolenou a podobně, a hrozil dokonce i rozpad manželství. Manželka žalobce se několikrát dokonce odstěhovala ke své matce. Částka 170 000 Kč, kterou žalobce požaduje, odpovídá povaze trestní věci vzhledem k právní kvalifikaci a hrozící sazbě trestu odnětí svobody, a rovněž i délce řízení. Pouhé konstatování porušení práva ze strany žalovaného je nedostačující.

2. Žalovaný učinil nespornou skutečnost, že žalobce dne 25. 4. 2016 uplatnil nárok na náhradu škody v celkové výši 54 422,65 Kč spočívající v náhradě nákladů právního zastoupení včetně cestovného

a dále nárok na přiměřené zadostiučinění ve výši 170 000 Kč za nezákonné trestní stíhání. Po projednání žádosti žalobce žalovaný konstatoval, že v předmětném řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 7 zákona č. 82/1998 Sb. a za toto se omluvil. Žalobci byla poskytnuta náhrada škody v požadované výši 54 422,65 Kč s tím, že požadované zadostiučinění v peněžité formě přiznáno nebylo, neboť bylo považováno za dostačující konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a omluva.

3. Usnesením ze dne 14. 3. 2017 č.j. 9 C 269/2016-40 bylo řízení částečně zastaveno co do částky 54 422,65 Kč a to na základě částečného zpětvzetí žaloby, když žalobce vzal žalobu částečně zpět poté, co obdržel tuto částku od žalovaného, přičemž k zaplacení částky 54 422,65 Kč došlo až po zahájení řízení.
4. Z korespondence založené ve spise na č. l. 10 a 26-29 bylo zjištěno, že žalobce dopisem ze dne 19. 4. 2016 uplatnil u žalovaného nárok na náhradu škody ve výši 54 422,65 Kč z titulu nákladů na obhajobu a dále nárok na zaplacení peněžitého zadostiučinění ve výši 170 000 Kč z titulu nemajetkové újmy vzniklé na základě trestního stíhání, přičemž tato žádost byla žalovanému doručena dne 10. 5. 2016. Žalovaný vyzval dopisem ze dne 7. 10. 2016 žalobce k prokázání vzniku nároku a dopisem ze dne 10. 2. 2017 žalovaný sdělil žalobci, že mu vyplatí náklady obhajoby, avšak požadovanou částku peněžitého zadostiučinění nevyplatí, neboť postačí omluva za nezákonné stíhání.
5. Z usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje, Územní odbor Písek, oddělení hospodářské kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 13. 12. 2013 č.j. KRPC-123831-61/TČ-2013-020581 bylo zjištěno, že policejní orgán zahájil trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání zločinu podvod podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku v pokračování podle § 116 trestního zákoníku a rovněž zahájil trestní stíhání dalších dvou osob a to [redacted] (bratr žalobce) a [redacted] (otec žalobce) a to pro podezření, že žalobce a další spoluobvinění jako statutární zástupci společnosti NOVOKER s.r.o. v úmyslu obohatit tuto obchodní společnost objednávali a odebírali v tomto usnesení specifikované zboží a služby, které se zavazovali v pevně stanovených lhůtách splatnosti uhradit, ačkoliv si po celý rok 2010 byli vědomi velmi špatné ekonomické situace společnosti NOVOKER s.r.o. a stavu úpadku ve formě platební neschopnosti nejpozději k 31. 12. 2010, a věděli tedy, že nebudou schopni ve lhůtě splatnosti ani později dostát sjednaným závazkům z důvodu nedostatku finančních prostředků, přičemž dodavatelům zboží a služeb tuto skutečnost zatajili v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch, přičemž žalobce měl tímto svým jednáním způsobit škodu v celkové výši nejméně 2 461 012 Kč.
6. Z podané stížnosti proti usnesení ze dne 13. 12. 2013 ve spojení s usnesením Okresního státního zastupitelství ze dne 24. 1. 2014 č.j. Zt 420/2013-29 bylo zjištěno, že stížnost žalobce podaná proti usnesení o zahájení trestního stíhání byla příslušným státním zástupcem zamítnuta jako nedůvodná.
7. Z usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Územního odboru Písek, oddělení hospodářské kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 17. 3. 2014 č.j. KRPC-123831-105/TČ-2013-020581 bylo zjištěno, že proti žalobci bylo zahájeno další trestní stíhání pro podvod podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství s [redacted] a [redacted], přičemž se jednalo o stejné jednání a stejnou právní kvalifikaci jako v případě předchozího usnesení s tím, že mělo být odebíráno zboží a služby od dalších subjektů a mělo dojít ke způsobení další škody.

8. Ze stížnosti žalobce podané proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 17. 3. 2014 ve spojení s usnesením Okresního státního zastupitelství ze dne 18. 4. 2014 č.j. Zt 420/2013-55 bylo zjištěno, že stížnost žalobce podaná proti uvedenému usnesení o zahájení trestního stíhání byla zamítnuta jako nedůvodná.
9. Z protokolu o výsledku obviněného před Policií ČR konaného dne 23. 5. 2014 bylo zjištěno, že žalobce v přípravném řízení využil svého práva a odmítl vypovídat.
10. Rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 8. 9. 2015 č.j. 2 T 210/2014-1214 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 10. 3. 2016 č.j. 14 To 26/2016-1266 bylo prokázáno, že žalobce jakožto obžalovaný v trestním řízení vedeném proti němu a dalším dvěma spoluobžalovaným [REDAKCE] a [REDAKCE] na základě obžaloby Okresního státního zastupitelství v Písku pro podezření ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, jehož se žalobce s dalšími spoluobviněnými měl dopustit jednáním popsáním v obou usneseních o zahájení trestního stíhání, byl zproštěn obžaloby a to z důvodu, že skutek, který mu byl kladen za vinu, není trestným činem. Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře pak byla odvolání podaná proti tomuto prvostupňovému rozsudku zamítnuta jako nedůvodná, přičemž právní moc tohoto usnesení odvolacího soudu nastala dne 10. 3. 2016.
11. Z výpovědi žalobce jako účastníka řízení soud zjistil, že trestní stíhání se dotklo jak jeho manželského soužití s manželkou tak také jeho vztahu s otcem a bratrem. Rovněž došlo ke snížení důstojnosti v jeho zaměstnání a výkonu práce a narušilo důstojnost žalobce v prostředí, kde se pohyboval při výkonu práce. Žalobce měl velké obavy, protože mu hrozila vysoká sazba a také připadala v úvahu velká náhrada škody. Měl proto obavy o to, jak dokáže zabezpečit rodinu. V roce 2013 se mu narodilo první dítě a v roce 2016 druhé dítě. Měl velký strach a byl nervózní, jak to dopadne a toto mělo dopad i na manželské soužití, což eskalovalo tím, že se s manželkou hádali. Manželka mu vyčítala, nevěřila mu a došlo i k tomu, že se třeba i na měsíc odstěhovala k matce. Manželka v průběhu trestního stíhání v roce 2015 od žalobce odešla celkem třikrát. Ačkoliv mu sice přímo neřekla, jestli by od něj natrvalo odešla, žalobce si nebyl jistý, jak by to dopadlo. Měl pocit zmaru a strachu, což bylo nejintenzivnější hlavně v době, kdy probíhal soud. Početí druhého dítěte plánované nebylo a došlo k němu poté, co se manželka k žalobci jednou po delší době vrátila. Manželka byla v době trestního stíhání na mateřské dovolené a žalobce tedy měl v podstatě jediný příjem do rodinného rozpočtu. Přitom musel v té době platit advokáta. Museli se omezovat prakticky jenom na nejnnutnější věci, nemohli ani jet na dovolenou a to vše komplikovalo manželské soužití. Život žalobce se prakticky na dva a půl roku úplně zastavil, v podstatě jen „jeli setrvačností a čekali jak to dopadne“. Žalobce se bál i možné exekuce, protože v případě odsouzení k náhradě vysoké škody by nešlo jen o postižení jeho příjmu, ale i o postižení příjmu jeho manželky po mateřské dovolené. Původně si s manželkou chtěli pořídit vlastní bydlení, ale v důsledku trestního stíhání nemohli, protože v úvahu připadala náhrada velké škody, takže si nemohli ani vzít hypotéku. O pořízení samostatného bydlení s manželkou vážně uvažovali a žalobce již měl informace o tom, že hypotéku by na svůj příjem dostal, ale nakonec si hypotéku nevzali právě proto, že v důsledku toho, co žalobci hrozilo v souvislosti s trestním stíháním, se žalobce bál jak to dopadne a nechtěl rodinu ještě více zatěžovat. Nyní po skončení trestního stíhání si hypotéku vzal a v současné době ji čerpá. Během trestního stíhání se rovněž zhoršila komunikace žalobce s jeho otcem. Vztahy žalobce s jeho otcem dříve byly nekonfliktní, ačkoli nebyly zcela bezproblémové, avšak trestní stíhání problémy umocnilo a zhoršilo. Během trestního stíhání mezi nimi vznikla bariéra, která dosud přetrvává a jejich vzájemná komunikace je omezená, a horší než před trestním stíháním. Otec předával žalobci pracovní pokyny, které žalobce plnil, a proto měl pocit, že ho otec do této situace vmanévroval. Žalobce měl podezření, jestli vlastně otec nechtěl, aby se žalobce nějak případně podílel na náhradě škody. Šlo o to, že otec podepsal směnku společnosti, která pak podala

trestní oznámení a tato společnost chtěla, aby bianko směnku podepsal i žalobce a rovněž toto požadoval po žalobci jeho otec. Žalobce proto pak nevěděl, co od svého otce vlastně může očekávat. Měl obavy, že přijde o práci, protože zaměstnavatel mu dal najevo, že pokud bude odsouzen, tak nebude chtít zaměstnávat trestaného člověka. Rovněž pro ostatní potencionální zaměstnavatele by odsouzení mělo stejné dopady. Pokud jde o vztahy s bratrem, během trestního stíhání se každý staral sám o sebe, aby se s tím vypořádal. Ke zhoršení vztahu s bratrem došlo zřejmě v důsledku toho, že bratr pracoval ve stejném místě jako otec žalobce a byl s ním v užším kontaktu než žalobce, který pracoval na jiném místě, takže se žalobce domníval, že byl bratr s otcem domluvený. V průběhu trestního řízení spolu nekomunikovali a žalobce ani nevěděl, jak bratr bude vypovídat a jestli na něj nebude svádět vinu a podobně. V současné době jsou jejich vztahy opět dobré, ovšem trestní stíhání je poškodilo. Žalobce od poloviny roku 2012 podnikal a s podnikáním skončil z důvodu, že na něj trestní stíhání mělo negativní vliv. Pak začal být zaměstnán, ale ačkoli nezaznamenal konkrétní negativní reakce vůči své osobě ze strany kolegů nebo zaměstnavatele, tak z důvodu, že všichni věděli, že je vyslýchán a že jezdí na policii, to na něj nepůsobilo dobře, bylo mu to nepříjemné. Když potom začal soud, tak mu zaměstnavatel dal najevo, že by v případě odsouzení žalobce nemohl dále zaměstnávat.

12. Výslechem svědkyně [REDAKCE], manželky žalobce bylo prokázáno, že trestní stíhání mělo na manželství zásadní dopad. Od počátku trestního stíhání se s manželem hádali, svědkyně manželovi nevěřila a podezírala ho. Všechno trvalo hrozně dlouho a oni si nemohli nic dovolit. Nebylo možno realizovat ani plány ohledně vlastního bydlení. Před trestním stíháním si chtěli pořídit vlastní bydlení, protože bydleli v podnájmu, ale museli od toho upustit, protože by to pak nemohli splácet, pokud by byl manžel odsouzen. Hypotéku si pak vzali hned po skončení trestního stíhání v listopadu 2016. Nebýt trestního stíhání, mezi svědkyní a žalobcem by žádné důvody k hádkám nebo rozepřím nebyly. Svědkyně nevěděla jak to dopadne, žalobce byl zhroucený a ona viděla, jak to špatně snáší. Vztahy mezi nimi se zhoršovaly většinou před soudním řízením a pak už to bylo doma čím dál horší. Svědkyně během trestního stíhání uvažovala i o tom, že se jejich manželství rozpadne. Sice to manželovi přímo neříkala, ale řešila to tak, že odjížděla i s dcerou ke své matce. V době trestního stíhání byla svědkyně na mateřské dovolené, její příjem byl asi 6 000 Kč a náklady na bydlení byly přibližně 8 000 Kč. V té době zajišťoval podstatný příjem rodiny žalobce, který měl příjem kolem 20 000 Kč a z jeho platu se také platil advokát. V důsledku trestního stíhání měli obavy, že by mohli přijít třeba i o její příjem až by začala vydělávat po mateřské dovolené, protože kdyby byl žalobce odsouzen na škodu, která tam byla uvedena, tak vzhledem k tomu, že neměli žádný majetek, by došlo pravděpodobně na exekuci jak na plat žalobce, tak i na její plat, a proto měli obavy z budoucnosti celkově. Nemohli jet ani na dovolenou a vše se točilo kolem toho. V průběhu trestního stíhání se museli omezovat v podstatě ve všem. Narození druhého dítěte plánované nebylo. Svědkyně odešla od svého manžela celkem třikrát ke své matce vždy na dobu tří až čtyř týdnů. Když manželovi přišlo usnesení o trestním stíhání, tak z toho byl úplně zhroucený, vůbec nedokázal komunikovat a vzalo ho to o to víc, že se to týkalo také jeho rodiny. Manželovi hrozila škoda asi 5 miliónů a svědkyně věděla i o výši trestu odnětí svobody, který mu hrozí. Manžel měl z odsouzení velký strach, měl strach z vězení. Hádali se tedy především proto, že měli strach co s ním bude a jak to dopadne a také i proto, že si nemohli nic dovolit, nemohli si nic koupit, nikam jet, ani si vzít hypotéku. Žalobce jí přesvědčoval, že nic nespáchal a že je nevinný a svědkyně mu věřila, nicméně postupně měla k manželovi nedůvěru vzhledem k tomu, že se to hrozně táhlo a dlouho to trvalo.
13. Výslechem svědkyně [REDAKCE], matky manželky žalobce bylo prokázáno, že trestní stíhání žalobce mělo velký vliv jak na psychiku žalobce, tak i na psychiku jeho manželky a rovněž i na jejich soužití, na jejich manželství. Oba byli v neustálém stresu a vznikaly mezi nimi hádky. Před zahájením trestního stíhání se nehádali. Dokonce jim hrozil i rozpad manželství, když během trestního stíhání byla u ní dcera několikrát i s vnučkou, protože situace už pro ni byla

neúnosná. Bylo to celkem asi třikrát nebo čtyřikrát, kdy dcera k ní přijela vždy asi na měsíc. Dcera jí k tomu uváděla, že se s žalobcem pořád hádají, jsou pořád ve stresu a v podstatě spolu nemohou komunikovat. Žalobci hrozilo několik let odnětí svobody a také mu hrozila vyšší částka náhrady škody. Žalobce měl strach, nemohl podnikat a také nemohl sehnat práci. Žalobcovy vztahy s otcem a bratrem byly v té době na bodu mrazu, vůbec se nestýkali a žalobce podezíral svého otce z toho, že to udělal úmyslně. Poté, co trestní stíhání skončilo, se vztahy žalobce s manželkou zlepšily, už se nehádají a je to mnohem lepší, i když musí šetřit, protože ty roky, co to trvalo, tak se na tom odrazilo. Nyní už si mohli vzít hypotéku a pořídit si lepší bydlení. V otázce trestního stíhání dcera svědkyně svému manželovi důvěřovala, i když jak to trvalo dlouho a hádali se, tak už pak byla někdy na pochybnostech. V podstatě pořád brečela, byla to napjatá situace. Hlavním důvodem nesváru mezi žalobcem a jeho manželkou byla jednak jejich ekonomická situace a také to, že žalobci hrozilo odsouzení. V době trestního stíhání určité přírůstek do rodiny neplánovali.

14. Z výsledku svědka [REDAKCE], otce žalobce bylo zjištěno, že trestní stíhání mělo negativní dopad jak na vztahy mezi ním a žalobcem, tak i na vztah svědka s oběma syny, protože se jim v podstatě rozpadla rodina a v současné době se nestýkají. Vztahy se zhoršily tím, že nastal soud a začali si vyčítat některé věci. Svědek si také našel práci jinde a nestýká se se syny. Některé věci si vysvětlili a některé ne. Před trestním stíháním byly jeho vztahy se žalobcem standardní, byly to běžné vztahy otce se synem, normálně se stýkali a komunikovali, byť měli občas jiné názory. Žalobce pracoval ve Strakoncích a svědek v Písku, byli v pravidelných stycích, několikrát denně si telefonovali, kdy především řešili pracovní věci, ale stýkali se i mimo práci, třeba na oslavách nebo jinde. To trestní stíhání to ale zásadně změnilo. Žalobce jej obviňoval, že neudělal některé věci tak, jak je udělat měl, a začali se oddalovat. Svědek u firmy dával žalobci pracovní pokyny a on je plnil. Svědek potvrdil, že žádal žalobce, aby mu podepsal bílou směnku, což po svědkovi chtěl jeden z jeho věřitelů. V důsledku trestního stíhání pak mezi nimi vznikla bariéra, kterou se dosud nepodařilo překonat. V průběhu trestního stíhání se spolu všichni hádali a vztahy žalobce s jeho bratrem nebyly dobré, nebyla tam vzájemná důvěra. Žalobce svědkovi vyčítal, že mu zničil život tím, že skončil podnikání a dával mu za vinu, že zavinil žalobcovu trestní stíhání.
15. Z výsledku svědka [REDAKCE], bratra žalobce bylo zjištěno, že vztahy svědka se žalobcem se zásadně změnilo trestním stíháním. Ačkoli jejich vzájemné vztahy, které původně byly pohodové jako mezi bratry, se změnilo už v době, kdy spolu společně podnikali, tak ale trestní stíhání to pak ještě vygradovalo, pak byly vztahy vlastně pod bodem nula a vůbec se nebavili. Měl na to vliv i jejich společný otec, který šel proti nim a svědek se pak se žalobcem hádal. U trestního soudu pak každý měli svého zástupce a nikdo nevěřil nikomu. Šlo o to, že nikdo nevěděl, co ten druhý bude vypovídat. Před tím trestním stíháním si vzájemně věřili a přesto, že už měli rozpory kvůli společnému podnikání, tak vlastně vzájemná důvěra zanikla až v důsledku trestního stíhání. Bylo to totiž velmi závažné. V současné době jsou už vztahy mezi svědkem a žalobcem zlepšené, ale bylo to hodně těžké a k tomu, že se to dalo dohromady, přispěly hlavně jejich manželky. Příčinou neshod mezi bratry, tj. mezi svědkem a žalobcem v podnikání, byla především manipulace ze strany jejich otce. Příčinou hádek se žalobcem, když tyto vztahy se zhoršily někdy v roce 2009 nebo 2010, byly především peníze, šlo o to, že otec přihlížel jinak na svědka a jinak na bratra a šlo tedy o nerovnoměrné rozdělování peněz. Takže už vlastně před zahájením trestního stíhání byla situace taková, že se navzájem vyhýbali a na návštěvu k rodičům jezdili každý v jiný den, otec každému z nich říkal něco jiného. Žalobce měl s otcem k sobě hodně blízko. V době mezi rokem 2010 a 2013 už byla ve vztazích mezi svědkem a žalobcem krize hodně hluboká a tím, že spolu přestali podnikat, spolu vlastně přestali i komunikovat, takže o sobě věděli stále čím dál méně. To trestní stíhání je pak definitivně rozložilo.
16. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., *právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.*

17. Podle § 31a odst. 1, odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., *bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nabradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.*
18. Na základě provedeného dokazování soud učinil následující skutkové a právní závěry. Žalovaný vedl proti žalobci trestní stíhání na základě dvou usnesení o zahájení trestního stíhání, vydaných dne 13. 12. 2013 a následně 17. 3. 2014, když žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání skutků, které byly kvalifikovány jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství s dalšími spoluobviněnými, jimiž byli žalobcův otec a žalobcův bratr. Trestnost jednání žalobce měla spočívat v tom, že žalobce jako statutární zástupce společnosti NOVOKER s.r.o. spolu s dalšími spoluobžalovanými (původně spoluobviněnými) v úmyslu obohatit jmenovanou obchodní společnost objednával a odebíral zboží a služby a zavazoval jmenovanou společnost k úhradě cen za objednané zboží a služby, ačkoliv si měl být vědom stavu úpadku společnosti a měl vědět, že nebude schopen, resp. že společnost nebude schopna ve lhůtě splatnosti ani později dostát sjednaným závazkům z důvodu nedostatku finančních prostředků. Druhým usnesením o zahájení trestního stíhání byl de facto rozšířen výčet objednaného zboží a služeb, v důsledku čehož došlo i k navýšení tvrzené vzniklé majetkové škody. Celkově žalobci v případě odsouzení hrozila náhrada škody v celkové výši přes 3 miliony korun. Trestní stíhání žalobce skončilo zprošťujícím rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 8. 9. 2015, kdy žalobce byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, tedy proto, že skutek, z něhož byl obviněn, není trestním činem. Trestní stíhání žalobce trvalo od 13. 12. 2013 do 10. 3. 2016, kdy nabylo právní moci usnesení odvolacího soudu, jímž byl zprošťující rozsudek prvostupňového soudu potvrzen; trestní stíhání tedy trvalo přibližně dva a čtvrt roku. V souvislosti s právní kvalifikací skutku, pro který bylo proti žalobci vedeno trestní stíhání, žalobci hrozil trest odnětí svobody v trvání 2 až 8 let a rovněž mu hrozila vysoká náhrada škody. V průběhu trestního stíhání žalobce vynaložil na nákladech na svoji obhajobu celkem 54 422,65 Kč a tento nárok vůči žalovanému řádně uplatnil, avšak žalovaný v zákonem stanovené lhůtě o uplatněné žádosti na náhradu škody nerozhodl a žalobci tuto částku uhradil až po podání žaloby a rovněž až poté, co ve věci byl vydán platební rozkaz (který byl včasným odporem žalovaného zrušen). Žalovaný k uplatněnému nároku žalobce na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v peněžité formě sdělil, že tento nárok neuznává, když postačuje pouze vyslovení omluvy za nezákonné vedení trestního řízení. Soud však vzhledem k tomu, že bylo prokázáno, že trestní stíhání žalobce trvalo poměrně dlouho a mělo závažné dopady do jeho osobní sféry, došel k závěru, že pouhé konstatování porušení práva a omluva je nedostačující. Bylo prokázáno, že trestní stíhání bylo proti žalobci vedeno na základě nezákonných rozhodnutí, neboť skončilo zproštěním obžaloby z důvodu § 226 písm. b) trestního řádu. Nezákonné trestní stíhání žalobce trvalo 2 roky a 3 měsíce, žalobci hrozil nepodmíněný trest v trvání 2 až 8 let a žalobce měl důvodný strach z odsouzení k nepodmíněnému trestu a uložení povinnosti hradit škodu ve výši více než 3 000 000 Kč. Žalobce se nemohl s jistotou spolehnout na to, že vzhledem k dosavadní bezúhonnosti nebude odsouzen k nepodmíněnému trestu. Dlouhotrvající nezákonné trestní stíhání mělo závažné dopady do osobní sféry žalobce, kdy došlo k narušení jeho rodinných vztahů, zejména pokud jde o vztah s manželkou, ale byly narušeny i vztahy s otcem a v menší míře i vztah s bratrem. Vztah žalobce s manželkou byl v důsledku trestního stíhání zatížen a narušen závažným způsobem, neboť žalobce s manželkou velmi těžce prožívali nejistotu pramenící z probíhajícího trestního stíhání. Za situace, kdy právě jen trestní stíhání způsobovalo stres, nejistotu a rozepře mezi žalobcem a jeho manželkou, nemožnost pořídit si vlastní bydlení, tj. vzít si hypotéku, obavy z toho, že v případě odsouzení budou jak žalobce, tak celá jeho rodina postiženi finančně v důsledku exekované náhrady škody, když dlouhotrvající trestní stíhání způsobilo, že manželka žalobce postupně začala ztrácet důvěru v žalobce, se žalobce

důvodně mohl obávat rozpadu manželství, neboť jeho manželka od něj několikrát na dobu řádově několika týdnů odstěhovala; skutečnost, že v roce 2013 se žalobci narodilo druhé dítě, jehož neplánované početí zkomplikovalo již tak nejistou a neutěšenou situaci v rodině, nelze považovat za doklad toho, že trestní stíhání na rodinné vztahy žalobce nemělo negativní dopad. Také vztahy žalobce s otcem byly nezanedbatelným způsobem porušeny stejně jako vztah žalobce s jeho bratrem; přitom skutečnost, že vztah žalobce s jeho bratrem byl narušen již v předchozí době v důsledku rozporů při podnikání, na tom nic nemění – ostatně svědek [REDAKCE] se výslovně vyjádřil tak, že vzájemná důvěra zanikla až v důsledku trestního stíhání, které jejich vztahy definitivně rozložilo, tedy bylo prokázáno, že trestní stíhání způsobilo definitivně rozvrat vztahů mezi žalobcem a jeho bratrem. Tyto vztahy sice již po skončení trestního stíhání byly z větší části napraveny či obnoveny, stejně tak jako došlo k napravení vztahů v manželství, to však žádným způsobem neumenšuje újmu, která v důsledku nezákonného trestního stíhání v osobní sféře žalobce vznikla. Žalobce ve své výpovědi pravdivě a přesvědčivě vylíčil své pocity, způsob života a intenzitu s jakou trestní stíhání do života jeho rodiny, čili do vztahu s jeho manželkou, ale i do vztahu s jeho otcem a bratrem, zasáhlo. Žalobce důvodně pocíťoval snížení své důstojnosti a vážnosti, a to vzhledem k dosavadní bezúhonnosti, byť vypověděl, že fakticky žádnou hmatatelnou újmu v tomto směru neutrpěl. Popsané skutečnosti byly přesvědčivě a věrohodně potvrzeny slyšenými svědky, zejména manželkou žalobce, její matkou a rovněž i otcem a bratrem žalobce, kteří byli také obviněnými a obžalovanými v trestní věci. Je nepochybné, že trestní stíhání způsobilo značné psychické strádání žalobce, když bylo vylíčeno, že v podstatě po doručení usnesení před vánoci roku 2013 se tento psychicky zhroutil a situace se vždy zhoršovala v období, kdy byly nařízeny úkony trestního řízení, ať již v přípravném řízení, či následně pak v hlavním líčení. Manželka žalobce uvedla, jakým způsobem celou situaci v daném období prožívala, a že v podstatě hrozil i rozpad manželství, ačkoli o tom výslovně nikdo nehovořil, avšak oba si byli vědomi toho, že k tomu může reálně dojít. Finanční situace rodiny žalobce byla zatěžována tím, že žalobce musel platit náklady obhajoby, ačkoli jeho příjem nebyl nikterak vysoký a dosahoval přibližně částky 23 000 Kč, přičemž manželka žalobce byla na mateřské s příjmem cca 6 000 Kč. V důsledku napětí vznikaly konflikty a hádky, rodina nemohla žít normálním životem, nemohli trávit klidnou dovolenou, nemohli se trvale radovat z žádných úspěchů, nemohli si zajistit vlastní bydlení, protože nemohli riskovat, že případně nebudou moci splácet hypotéku, bude-li žalobce odsouzen k náhradě škody. Žalobce po celou dobu trestního stíhání až do jeho pravomocného ukončení neměl jistotu, jakým způsobem trestní stíhání dopadne, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že Okresní státní zastupitelství v Písku stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání opakovaně zamítlo a následně pak i po vyhlášení zprošťujícího rozsudku prvostupňovým soudem bylo ze strany státního zastupitelství podáno odvolání. Je zřejmé, že žalobce byl důvodně po celou dobu trestního stíhání ve značném tlaku, byl vystresovaný, kdy i v podstatě jakákoli podobná událost, která byla prezentována v médiích, mu připomínala jeho případ s možností hrozícího odsouzení, takže po celou dobu trvajícího nezákonného trestního stíhání se v podstatě nebyl schopen od myšlenek týkajících se případných následků oprostit. Trestní stíhání tak jak bylo vedeno žalobce velmi silně zasáhlo, a to i vzhledem k tomu, že byl a je člověkem bezúhonným a zakládá si na své pověsti a měl proto důvodně nepříjemné pocity vzhledem ke svému zaměstnání a činnosti, kterou prováděl v době trestního stíhání, pokud jednal s obchodními partnery, kteří jednak mohli být i subjekty, jež vystupovaly v trestním řízení jako strana poškozená a pochopitelně pak, že vzhledem k rozsahu trestné činnosti, která mu byla kladena za vinu, i jiné společnosti a jiní podnikatelé mohli být informováni o tom, že žalobce působil jako jednatel společnosti NOVOKER s.r.o., který je stíhán pro závažnou trestnou činnost. Trestní stíhání žalobce trvalo značně dlouhou dobu, přičemž se jednalo o obvinění ze závažného trestného činu, resp. zločinu, kde žalobce byl ohrožen trestní sazbou odnětí svobody od 2 až do 8 let s hrozbou vysoké náhrady škody, která dosahovala částky přes 3 000 000 Kč. Ze skutečnosti, že žalobce během trestního řízení nevyprávěl, nelze bez dalšího dovozovat, že to významnou měrou prodloužilo délku trvání trestního stíhání, když navíc žalobci nelze klást k tíži, že využil svého zákonného práva nevyprávět. Na základě shora

uvedeného soud došel k závěru, že částka žalobcem uplatněná ve výši 170 000 Kč odpovídá zákonným kritériím obsaženým v § 31a zákona č. 82/98 Sb., a to zejména s přihlédnutím k tomu, z jakého důvodu došlo ke zproštění obžaloby, když se tak stalo podle ustanovení § 226 písm. b) podle trestního řádu, ale i ke všem dalším v řízení prokázaným a shora popsaným okolnostem. Na tomto místě lze poukázat na celou řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu i Ústavního soudu, která hovoří o tom, že každé trestní stíhání, které je zahájeno, je značným zásahem do života obviněného a takovýto zásah je nejintenzivnější právě v případech, kdy dojde ke zproštění obžaloby a vydání zprošťujícího rozsudku z důvodů podle § 226 písm. a), anebo písm. b) trestního řádu (viz např. III. ÚS 1976/09, 30 Cdo 1747/2014, I. ÚS 1586/09, 30 Cdo 2200/2015, IV. ÚS 3193/10). Při důsledném respektování presumpce neviny představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem. Přiměřenost požadovaného peněžního zadostiučinění lze dovozovat zejména ze zásad vyslovených v rozsudcích Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 nebo 30 Cdo 2357/2010 (výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují). Ve skutkově obdobné věci rozhodoval např. Nejvyšší soud pod sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, kde konstatoval, že peněžité zadostiučinění ve výši 150 000 Kč přiznané za nezákoně trestní stíhání, které bylo vedeno po dobu 2 let a 3 měsíců a kde obviněnému, resp. obžalovanému hrozil trest odnětí svobody 3 roky, je nepřiměřeně nízké. Ze všech shora uvedených důvodů soud uzavřel, že žaloba je důvodná, a proto jí bylo zcela vyhověno.

19. Žalobce byl ve sporu plně úspěšný a má proto právo na náhradu svých nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o.s.ř. Náklady řízení žalobce tvoří odměna advokáta za právní zastoupení v žalobcem požadované výši 27 900 Kč, a to za 9 úkonů právní pomoci (převzetí a příprava zastoupení, sepsání návrhu, písemná podání ze dne 15. 2. 2017, 1. 9. 2017 a 1. 12. 2017 a účast u ústních jednání konaných dne 21. 9. 2017, 21. 11. 2017 a 28. 12. 2017, přičemž jednání konané dne 21. 11. 2017 přesáhlo dvě hodiny) se sazbou po 3 100 Kč za jeden úkon, když žalobce účtoval odměnu v nižší výši, než která by mu příslušela podle § 7 bod 5. a 6. vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), proto soud přiznal žalobci odměnu v žalobcem požadované výši. Dále tvoří náklady řízení žalobce náhrada za promeškaný čas za dostavení se k jednání dne 27. 7. 2017, které bylo odročeno bez projednání věci, ve výši 1 550 Kč stanovené podle § 14 odst. 2 advokátního tarifu, tj. 1/2 žalobcem požadované odměny za 1 úkon (tedy 1/2 z 3 100 Kč), když soud přiznal žalobci náhradu za promeškaný čas též v žalobcem účtované výši, neboť žalobce požadoval odměnu v nižší výši, než která by mu příslušela podle § 7 bod 5. ve spojení s § 14 odst. 2 advokátního tarifu, dále náhrada hotových výdajů ve výši 9 režijních paušálů po 300 Kč za 9 úkonů právní pomoci podle § 13 advokátního tarifu, jízdné ve výši 834,50 Kč za čtyři cesty ze Strakonice do Písku a zpět k ústním jednáním konaným dne 27. 7. 2017, 21. 9. 2017, 21. 11. 2017 a 28. 12. 2017 osobním automobilem Volkswagen Passat, reg. zn. [REDAKCE] s průměrnou spotřebou 4,6 l motorové nafty na 100 km při ujeté vzdálenosti celkem 160 km, náhrada za ztrátu času zmeškaného cestou k ústním jednáním konaným dne 27. 7. 2017, 21. 9. 2017, 21. 11. 2017 a 28. 12. 2017 ve výši 4 započatých půlhodin po 100 Kč podle § 14 advokátního tarifu, 21 % DPH z uvedených částek ve výši 7 010,50 Kč podle § 137 odst. 3 o.s.ř. a zaplacená záloha na znalečné ve výši 766 Kč; celkem tedy náklady řízení žalobce činí 41 161 Kč. Tyto náklady řízení je žalovaná povinna zaplatit v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 o.s.ř. k rukám právního zástupce žalobce.

20. O výroku III. bylo rozhodnuto na základě skutečnosti, že žalobce složil zálohu na náklady důkazů ve výši 1 000 Kč a ze zálohy bylo použito na svědečné 766 Kč, tudíž soud žalobci vrací částku 234 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení a to ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného.

Nebudou-li povinnosti uložené vykonatelným rozsudkem splněny řádně a včas, může se oprávněný jejich splnění domáhat návrhem na výkon rozhodnutí.

Písek 28. prosince 2017

JUDr. Ivana Průšová v. r.
samosoudkyně